

siges, at tre Ting i de sidste tyve Aar navnlig have bidraget til Udviklingen af det amerikanske Folks materielle Velvære, nemlig Hævdelsen af den personlige Frihed uden Forskjel af Race, Farve etc., Jernbanenettets Udvidelse og Indførelsen af Ensilagen; den første har muliggjort en Fordobling af Bomuldshosten, den anden har bevirket en umaadelig Besparelse i Transportomkostningerne, og den hidtil gjældende Sætning om, at der udfordres 10 Acres eller derover til at holde 1 Ko paa, vil ved Indførelsen af Ensilagen forandres dertil, at der i Fremtiden vil kunne holdes 10 Køer paa 5 Acres eller derunder.

Hertil knyttede sig følgende Diskussion:

Laboratoriebestyrer Stein havde fra den ærede Foredragsholder modtaget en Prøve af de her foreviste Foderstoffer, men havde ikke haft Tid til at underkaste den en grundig Undersøgelse, saa at altsaa det, han kunde meddele angaaende denne Prøve, kun beroede paa en ganske foreløbig Undersøgelse. Syreindholdet var det, der jo især var Kjendetegnet paa, at der var foregaaet en Omdannelse af Stofferne eller var indtraadt en Gjæring, og den modtagne Prøve viste sig saaledes at indeholde nogen Eddikesyre. Under Mikroskopet viste Prøven sig at indeholde en Del Bakterier, som vistnok maatte antages at være Eddikesyrebakterier, men det var muligt, at den ogsaa indeholdt andre Bakterierformer. Hvad der imidlertid særlig maatte fremhæves var, at Prøven ikke indeholdt Spor af Skimmeldannelser, hvilket tydede paa en god Opbevaring, saa at altsaa Goffarts Methode maatte siges at give et godt Produkt og derfor fortjente Opmærksomhed. Efter at Prøven imidlertid en kort Tid havde været udsat for Luftens Paavirkning, viste der sig Skimmeldannelser, som endog strakte sig ind i Massen, og slige Dannelser ville jo, naar de forekomme, bevirke et betydeligt Tab. De Foderstoffer, vi ville nedkule hos os, ville jo væsentligt være saadanne, som indeholde en stor Mængde Sukker, Stivelse, Gummi o. s. v., og disse Bestanddele ville jo være tilstede i en saadan Tilstand, at der let vil kunne foregaa en Omdannelse af dem, naar de udsættes for Luftens Paavirkning, hvorfor det absolut bliver Hovedsagen at holde Luften ude. Luften indeholder nemlig en Mængde Bakterier, som ville indlede de forskjellige Omdannelsesprocesser, og tillige indeholder den en Del Svampe og Svampesporer, som ville fremkalde Skimmel-

dannelser. En Mangel ved den hele Sag er det store Tab, der finder Sted, og hvad der er Grunden dertil, er det ikke let at afgjøre. Naar Luften holdes ude, antager man, at der er sat en Grænse for, at der kan foregaa nogen videre Omdannelse af Stofferne, men det er dog ikke saa aldeles Tilfældet, thi der vil altid være en tilstrækkelig Mængde Ilt tilstede, der til en vis Grad kan omdanne Stofferne, og det maa formodentlig være det, der bevirker den store Forringelse af Stofmassen. Taleren kunde imidlertid som sagt ikke sige andet, end at han syntes, at det Produkt, han havde havt til foreløbig Undersøgelse, maatte kaldes fortrinligt, og at der ved den Behandlingsmaade det havde været underkastet vistnok var naaet, hvad der kunde naaes.

Kammerraad Andersen vilde blot meddele, at en lignende Fremgangsmaade som den nysbeskrevne var for henvend 40 Aar siden bleven anvendt paa Gunderslevholm for at opbevare Kartoffeltop. Der blev gravet en firkantet Grav i Jorden, som blev udforet med Planker og omgivet med Ler for at holde al Fugtighed ude; i dette saaledes dannede Rum nedkastedes Kartoffeltoppene, som bleve stampede sammen, og mellem de forskjellige Lag blev der strøet Salt. Naar Rummet var fyldt, blev det dækket med Planker, som holdtes fasttrykte til Fodermassen ved Hjælp af Sten. Metoden anvendtes i 2 til 3 Aar, men da kunde Vandet ikke holdes ude længere af det saaledes benyttede Rum, og man hørte da op med at nedkule.

Redaktør E. Frederiksen. Ved Sukkerfabrikkerne er hidtil brugt Ensilage af Affaldstofferne, men man er nu ved at gaa bort fra denne Fremgangsmaade. Professor Märcker har nemlig paavist, at Affaldet ved at nedkules og opbevares henimod et Aar svinder omtrent 40 pCt, og anbefaler at indføre en Tørring af Affaldstofferne. Noget lignende har Lawes paavist. Ved at nedkule navnlig Kløver og Vikkehavre i Stedet for at gjøre disse Foderstoffer til Hø, lides der et Tab af nogle og tretti Procent, og Lawes siger derfor, at overalt, hvor man kan dyrke Roer med Fordel, bør man ikke anvende Nedkuling paa andet end det Grønfoder, som ikke kan gjøres til Hø. Forholdene, siger han endvidere, kunne være anderledes i Amerika, hvor Roedyrkning ikke er bleven saaledes hjemme, og hvor de klimatiske Forhold ikke tillade den saaledes som i England. Ogsaa Dr. Voelcker paastaaer, at hvor man er inde paa Roedyrkning og har saftfulde Roer til Kreaturerne om Vinteren, vil det være Daarskab at forlade Højbjergningsmetoden og nedkule det Grønfoder, man er i Stand til at

gjøre til Hø. Efter Talerens Mening vilde Ensilage kunne faa en overordentlig Betydning hertilands for Roetoppens Vedkommende. Overalt i Tysklands Roesukkeregne nedkules Roetoppen og den ved Toppen siddende Skive, som har en temmelig stor Betydning, fordi Roerne blive temmelig stærkt afpuddede; man har heraf et fortrinligt Foder, der beregnes at have en Værdi af 18 til 20 Kr. pr. Tønde Land. Man nedkuler Foderstoffet i en Grav i en Bakke, kjører det sammen med Vogne, at det kan blive saa fasttrykket som muligt, og dækker det med et saa tæt Lag Jord som muligt. Professor Märcker har nemlig ved sine Undersøgelser paavist, at det ved Nedkulingen kommer an paa, er at holde Luften ude saa meget som muligt, og han fraraader enhver omhelst Indblanding af Avner i Massen, da det vil gjøre den porøs. Jo tættere Dækket er, og jo mindre det er muligt for Luften at trænge ind eller ud, desto bedre bevares Fodermassen.

Etatsraad Tesdorpf glædede sig over de fremkomne Oplysninger, navnlig for Efterslættens Skyld, som ofte er vanskelig at bjerge. Ved Højbjergningen er Aarvaagenhed og flittige og energiske Hænder en nødvendig Betingelse, og det sidste disponere Amerikanerne vistnok forholdsvis taget mindst over, hvorfor Ensilage maa være dem kjærkommen og derfor ogsaa gjør synlig Fremgang i Amerika. Da Taleren i 1835, 1836 og 1837 lærte Landvæsenet i Holsten, havde man paa en af de Gaarde, Taleren var paa, Siloer, ganske saaledes som Hr. Meincke har beskrevet dem. I disse nedkuledes ikke blot Efterslættens, men i foderknappe Aar ogsaa Kartoffeltoppe og andet Grønfoder. Massen blev stampet stærkt, belagt med Brædder, der holdtes fast til Massen ved Hjælp af Stene, og endelig tilsidst blev det Hele dækket med et Lag Jord, som holdtes tæt med den største Omhyggelighed; saasnart der viste sig den mindste Aabning i Jordlaget, blev den strax lukket. Hen ad Vinteren, naar Køerne vare komne paa Stald, aabnedes Siloen, og hver Kø fik da gjennemsnitlig 14 Pund daglig, men da Salt dengang betragtedes som et nødvendigt Konserveringsmiddel ved Ensilering, var der anvendt meget deraf, og efter hvad Taleren formoder, var det Grunden til, at Køerne lede stærkt af Diarrhoe. Forpagteren blev formedelst denne Sygelighed hos Køerne tilsidst kjed af at anvende Ensilage og kastede Siloerne til. Omtrent et halvt Aarhundrede er nu henrundet, siden Taleren saa dette i Holsten, og han anfører det kun som et Kuriosum, at man allerede for saa lang Tid tilbage benyttede sig af det samme Middel til at opbevare Foder ved, som nu er anbefalet og beskrevet; men

det blev vistnok dengang benyttet paa en ufuldkommen Maade, thi Landmændene bleve ikke, hvad der særlig maa fremhæves, støttede af Videnskabsmændene ved omhyggelige Undersøgelser og Analyser, saaledes som det senere er blevet Tilfældet saa vel paa dette som paa mange andre af Landbrugets Omraader, hvilket de praktiske Landmænd ikke kunne andet end paaskjønne i høj Grad. Hvad der imidlertid er meget paafaldende ved den hele Sag, er det, at lige over for de store Tab, som de nævnte Videnskabsmænd, Moser i Berlin og Märcker i Halle, efterwise, — og Hr. Meincke, der jo nu selv har seet denne Opbevaringsmaade anvendt paa mangfoldige Steder, tør heller ikke anbefale Landmændene at gaa ind paa at anvende Systemet, i det mindste ikke efter nogen stor Maalestok — staa de mærkelige Erfaringer, der ere gjorte i Amerika. Der er derfor ikke Tvivl om, at Fremgangsmaaden dør vil blive videre bearbejdet og omsider bragt til en saadan Fuldkommenhed, at der vil kunne drages Nytte af den, hvilket naturligvis vil blive et Gode, thi de Tab, som især de som oftest lide, der ere i Besiddelse af Efterslæt om Efteraaret, ere saa store og saa folsomme, at kan Ensilage befri dem end kun delvis derfra, vil det efter Talerens Mening være en ikke ganske ringe Gevinst for Agerbruget og Husdyravlen.

Direktør J. Frederiksen, skulde, da det muligvis kunde have sin Interesse at høre Udtalelser af en Mand, der nylig var kommen fra Amerika, hvor Ensilage benyttes efter en større Maalestok, ikke undlade at fremsætte, hvad han der har seet og hørt angaaende denne Maade at opbevare Foderstoffer paa. Han har seet Ensilage anvendt med Fordel, men han har ogsaa seet den misbrugt og hørt de mest forskjellige Meninger om, hvad den er værd. Det Indtryk, Taleren imidlertid har faaet, er, at Ensilage anvendt paa en fornuftig Maade er fuldstændig paa sin Plads i Amerika, hvor man kan høste saa store Afgrøder af Majs paa en Tønde Land, at de vanskelig lade sig opbevare til om Vinteren paa anden Maade, thi tørrer man ikke Majsen godt, blive Stænglerne træagtige, og Kreaturerne ville da ikke æde dem, men kun Bladene, hvorimod Majsen som Ensilage, naar Opbevaringsmaaden har været god, bliver et velmagende Foder, af hvilket Kreaturerne ikke levne et Straa, men gjøre ren Krybbe. Grunden til den Misfornøjelse med Ensilage, som ytrer sig paa mange Steder, skriver sig dels fra Misbrug ved Fodringen og dels fra mangelfuld Opbevaring. Naar man ikke følger Goffarts Regler strængt, naar det skorter saavel paa Vægt som paa Lufttæthed — to Ting, der maa lægges Vægt

paa — faaer man ofte et Foder, som er halvt fordærvet. Hvor man derimod lader sig det være magtpaaliggende at have tætte Mure og betydelig Vægt paa Foderet, har Taleren aldrig seet, at Ensilage har givet et daarligt Foder, men derimod et godt, næsten grønt Foder, der som sagt med stor Begjærlighed ædes af Kreaturerne. Hvorvidt det er rigtigt, hvad Mange paastaa, at naar man blot holder sig en af Delene efterrettelig, faaer man et fuldstændig godt Foder, skal Taleren lade staa hen. Et Misbrug af Ensilage er det, naar man vil indrette sig paa udelukkende at fodre dermed. Taleren har paa flere Steder i Amerika seet, at man er gaaet over fra Grønfoder om Sommeren eller fra Fodring med Hø om Vinteren til paa engang at fodre med Ensilage, og en naturlig Følge deraf har da været, at Køerne ikke have befundet sig vel derved. Hvor man derimod har været omsigtsfuld og givet 40—50 Pd. Ensilage i Forbindelse med Hø eller Kraftfoder, har Taleren ikke seet andet end et smukt Resultat. Desværre foreligger der ikke omhyggelige videnskabelige Undersøgelser fra Amerika, ja næppe nok, saavidt Taleren veed, praktiske Forsøg, hvorfor det vilde være ønskeligt, om det, at Sagen nu er bragt frem i Landhusholdningsselskabet, kunde bidrage til, at Ensilage kunde herhjemme blive underkastet lignende Forsøg, som dem, der ere udførte paa andre af Landbrugets Omraader, og som have vundet fortjent Anerkjendelse ikke blot i Europa, men ogsaa i Amerika.

Overlærer Lacoppidan skulde ikke undlade at henlede Opmærksomheden paa, at man, hvad Opbevaringen af Efterslæt angaaer, har en Maade at gaa frem paa, som er noget i Slægt med den her omtalte. Naar den grønne Afgrøde er vejret en Dags Tid, pakkes den sammen lagvis med tør Halm mellem Lagene; man faaer derved et godt Foder og undgaar den sure Gjæring.

Forpagter Vestergaard betvivler ikke, at den her omtalte Fremgangsmaade med Hensyn til Opbevaringen af Foderstoffer kan være meget fordelagtig under særlige Forhold, som f. Ex. for at faa Nytte af den sildige Efterslæt om Efteraaret, men han nærer dog stærk Tvivl om, at Ensilage i det Hele taget vil have nogen stor Fremtid for sig i det stærkt udviklede Agerbrug her i Landet, hvor man planmæssig har indført Roedyrkning. Taleren skal lige over for Redaktør Frederiksen ikke benægte, at den lille Skive, der hænger ved Toppen, naar man afpunder Roerne, har sin Betydning som Foder, men naar man skærer Toppen af saaledes, at selve Roerne ere ubeskadigede, blive kun Bladene tilbage, og det

vilde efter Talerens Mening ligefrem være Synd, om man berøvede Jorden den Gjødning, som de absolut maa give; ogsaa forekommer det Taleren tvivlsomt, om det kan betale sig at transportere Bladene hjem fra Marken for at ensilere dem paa en Tid, da man kan have ondt nok ved at bjerge Roerne. — Taleren vilde spørge Direktør J. Frederiksen, om Vejrforholdene i Amerika havde Lighed med Vejrforholdene hos os, eller om dér ikke var Steder, hvor Klimaet var saa fugtigt, at Høhøsten derved besværliggjordes.

Redaktør E. Frederiksen troede, at det godt kunde betale sig at nedkule Toppen og Skiven af Sukkerroen — den pudses jo af paa anden Maade end Foderroen — men desuagtet havde han dog ikke turdet anbefale Roedyrkerne paa Lolland at gaa ind derpaa af Frygt for, at det skulde gaa ud over den følgende Afgrøde, og Roerne altsaa blive en mindre god Forfrugt for Byg. I de tyske Sukkerroeegne er det i de sidste 5—6 Aar blevet almindeligt saavel i Bondebruget som i det større Avlsbrug at nedkule Roetoppen; man befinder sig vel derved og erklærer, at den Foderværdi, som indvindes paa den Maade, dækker Transportomkostningerne. Medens Taleren altsaa paa den ene Side skal indrømme, at vi hertillands skulle være forsigtige med at opfordre til at gaa over til at benytte Ensilage, fordi vi skulle være varsomme med at forringe Roernes Renommé som Forfrugt, maa han paa den anden Side dog hævde, at det er en fejltagtig Betragtning af Forpagter Vestergaard, at Bladenes Gjødningseværdi er tabt, fordi Bladene ensileres, thi Gjødningseværdien vil jo findes i Møddingen, efter at Bladene ere opfordrede, skjønt maaske nok noget af Værdien er tabt.

Direktør J. Frederiksen skulde bemærke, at der i Amerika er langt flere tørre Dage end her i Danmark, og Taleren er derfor overbevist om, at det er langt lettere dér end her at gjøre en grøn Afgrøde til Hø; men paa den anden Side maa det erindres, at der i Amerika paa Grund af den høje Sommervarme høstes langt større Masser af Majs, end vi nogensinde kunne vente at hoste hos os. (Kapt. la Cour: Hvor meget pr. Tønde Land?) Det opgives forskjelligt, men 15 Tons pr. Acre siges at være det almindelige. Efter hvad Taleren veed, er det intetsteds almindeligt at nedkule Græs eller Kløver; Hovedstoffet, der nedkules, er Majs og desforuden grøn Rug, men dette sidste rigtignok kun efter en ringe Maalestok. Spørgsmaalet om, hvorvidt Ensilage skal faa Indgang her i Landet og blive almindelig, vil bero paa, om der her findes en Plante, der kan give en Afgrøde, der

er stor nok dertil, og en saadan troer Taleren ikke findes endnu — det skulde da være grøn Rug — men det er jo muligt, at en saadan Plante kan indføres, f. Ex. en haardfør Majsart. For Øjeblikket vil Ensilage hertilands kun have Betydning for Efterslæt, grov Klover og Roebblade, altsaa Foderstoffer, der vanskelig kunne gjøres til Hø. Hvad der tabes mest ved i Næringsværdi, enten ved at gjøre Foderstoffet til Hø eller ved at ensilere det, er et Spørgsmaal, som maa staa hen. Paa dette Omraade trænges der til Forsøg, thi lige over for de Analyser, der foreligge, maa man stille sig skeptisk, eftersom der til de fleste af dem — i alt Fald for saa vidt Taleren bekjendt, da han ikke kjender det nyeste i denne Retning her i Europa — er benyttet Foderstoffer, der ere nedkulede efter ufuldkomne Metoder, i alt Fald ikke efter de Fordringer, Goffart stiller i saa Henseende.

Hofjægermester Scavenius. Redaktør Frederiksen udtalte, at man ved Sukkerfabrikkerne var ifærd med at forlade Nedkuling af Affaldsstofferne for at gaa over til at tørre dem, og Taleren vilde derfor spørge Hr. Frederiksen, hvorledes man tænker sig denne Tørring udført.

Redaktør Frederiksen. Det er en Opgave, som Professor Märcker har stillet til de tyske Sukkerfabrikker og forlangt, at de skulle søge at løse. Professor Märcker har nemlig paavist, at det Tab, der lides ved at nedkule Roefaldet i Stedet for at tørre det, er saa stort, at der vil haves en endog betydelig Sum til at tørre for.

Præsidenten skulde næst efter at takke Hr. Meincke for de interessante Oplysninger, han havde meddelt angaaende Ensilage, udtale, at han nærede stor Tvivl om, at Dyrkningen af Majs herhjemme vilde faa nogen stor Betydning. Man begyndte Forsøgsdyrkning med Majs paa Landbohøjskolen, og da det netop faldt i varme Aar, fik man meget store Afgrøder; men da der saa derefter fulgte kolde Aar, blev Resultatet kun tarveligt. Der kan derfor efter Talerens Mening ikke være nogen Tale om at komme ind paa at dyrke Majs til Ensilage, og da nu Majsens Dyrkning og Ensilage ere to Dele, der maa siges at være nøje forbundne med hinanden, vil det selvfølgelig ikke kunne tænkes, at vi skulle kunne komme til at benytte Ensilage efter nogen stor Maalestok. Hvad derimod Efterslætten og lignende Afgrøder angaaer, da er man ofte i Forlegenhed med dem, og for dette Forholds Vedkommende vil Ensilage kunne have sin store Betydning. Hvad Højbjergningen angaaer, da er det vistnok den Gren af vort Landbrug, som staaer mest tilbage, og det vilde derfor

være ønskeligt, om den blev gjort til Gjenstand for Undersøgelser; Landhusholdningsselskabet skulde med Beredvillighed yde al den Støtte, det formaaede, til saadanne Undersøgelser, som vistnok maatte foregaa paa samme Maade som de Undersøgelser, der ere foretagne paa andre af Landbrugets Omraader, nemlig ved at Videnskabsmænd og Praktikere række hinanden Haanden.

Efter Foredraget gav Etatsraad Tesdorpf ifølge Anmodning følgende Meddelelse om den paa hans Gaarde anvendte

Høbjergning.

Taleren rejste 1879 under Høhøsten gennem hele England op til Skotland, og overalt, hvor han kom frem, forbausedes han over Maaden, hvorpaa Engelskmændene behandlede deres Hø. Følgen af denne Behandlingsmaade var da ogsaa, at de under de da stedfindende ugunstige Vejrforhold lede store Tab ved, at Høet ødelagdes paa Marken. »Vort Hø er ødelagt«, sagde Engelskmændene, og det var sandt i Ordets strængeste Forstand. Kun et eneste Sted, nemlig i det sydlige Skotland, fandt Taleren anvendt en Behandlingsmaade af Kløveren, som kunde anerkjendes for at være rationel praktisk, og det var i det bekjendte East Lothian paa Mr. Hopes Farm Fenton Barns. Der sattes Høet op i store Stakke, medens det paa alle de andre Steder kun var henlagt i smaa flade Bunker, hvilket naturligvis maatte bevirke, at Høet formedelst den stærke Regn, der det Aar faldt i England, maatte blive aldeles ødelagt. Fra England gik Rejsen gennem det nordlige Frankrig og tvers igjennem Belgien, og overalt viste der sig her det samme Syn som i England: Høet var sort, aldeles ødelagt. Efter at være kommen til Hamburg, fortsatte Taleren derfra Rejsen gennem Mecklenburg, Brandenburg, en lille Del af Posen, Vestpreussen og Østpreussen helt op til den russiske Grænse, men ogsaa paa denne Vej viste der sig overalt det samme Syn, som havde viist sig for Taleren i Skotland og England: Høet liggende i smaa Hobe og aldeles ødelagt. Efter at have seet en saadan Ødelæggelsens Vederstyggelighed, blev Taleren overbevist om det hensigtsmæssige ved den Fremgangsmaade, som i en Række af Aar har været anvendt paa hans Gaarde, og som har bevirket, at han ikke kan mindes noget Aar i de sidste Decennier, i hvilket Høhøsten er mislykkedes for ham. Fremgangsmaaden, som Taleren benytter, er forøvrigt simpel;

der fordres kun den yderste Aarvaagenhed og Flid, men gjør man sit bedste i saa Henseende, vil det ogsaa selv under ugunstige Vejrforhold lykkes at faa Høet bjerget i god Tilstand.

Kløveren slaaes, lidt før den er fuldblomstrende, almindelig mellem den 18de og 20de Juni, dog er det i et enkelt Aar hændet, at man har begyndt at slaa Kløveren allerede den 12te Juni. Til Slaaning benyttes paa Ourupgaard 2 Slaamaskiner; hver Maskine arbejder fra Kl. 4 om Morgenen til Kl. 9 om Aftenen uden andet Ophold end det, som Omskiftning af Heste medfører, og derved opnaaes at faa slaet ca. 16 Tdr. Land om Dagen. Naar Vejret er godt og stadigt, rives Høet sammen Dagen efter, at det er slaet, og sættes i smaa Stakke, hvis Størrelse afhænger af, hvor tør Kløveren er; i Almindelighed have disse Stakke en saadan Størrelse, at 9 à 10 af dem medgaa til at danne en stor Stak paa 11—1200 Pund, som udgjør et halvt Læs. De smaa Stakke gjøres spidse og formes i det Hele taget saaledes, at de kunne taale megen, ja flere Dages Regn uden at blive gjenneblødt eller paa nogen Maade fordærvede. Under længere Tids fugtige Vejrforhold kan man selvfølgelig ikke komme til at stakke Kløveren, men om saa ogsaa Vejrliget vil udøve sin Indflydelse, vil denne dog ikke blive af nogen større Betydning, eftersom Udvaskningen af Stofferne i Kløveren formindskes, saa længe som den er grøn. Paa hver Ager sættes en Række Stakke, og dette Arbejde udføres for hver Agers Vedkommende af én Mand, thi naar hver Mand har sin bestemte Ager at passe, blive Stakkene satte bedre og Arbejdet hurtigt udført. Stakkene maa altid holdes spidse og derfor være under stadigt Tilsyn. Naar Vejret har været stadigt og godt, væltes disse smaa Stakke om efter 2 Døgn's Forløb kort før Middag, og om Eftermiddagen samles da 9 à 10 saadanne Stakke til en stor Stak. Meget ofte bærer man sig ogsaa saaledes ad, at hver Mand, der jo har sin bestemte Ager, begynder at vælte Stakkene om ved den ene Ende af Ageren, og naar han saa er kommen til den anden Ende, begynder han strax forfra at sætte sammen i de store Stakke. Efter 8 Dages Forløb kjøres Høet hjem uden at være vendt forinden, 2 store Stakke paa hvert Læs à 2200 Pund, og efter Aflæsningen af hvert Læs strøes en halv Skjæppe Salt = 11 Pund og 100 Pund Havrehalm paa Høet, for at forhindre stærk Gjæring. Rummene, i hvilke Høet sættes, findes paa Loftet over Kostalden; i hvert Rum anbringes Luftventiler i Høet; man stiller nemlig paa Gulvet 2 store tomme Lüneburgsalttønder, og efter-

haanden som der fyldes til med Hø, trækkes Tønderne op, hvorved der i Høet efterlades en Aabning, som gjør stor Nytte, idet Varmen og Dunsterne stige op gjennem disse Ventileringer og derved fjernes.

Ved Anvendelsen af denne Fremgangsmaade er det kun sjældent Tilfældet, at Høet er begyndt at blive en lille Smule brunt, og det faaer en sødlig Lugt, som gjør det velsmagende for Køerne. Af dette Hø faa Køerne daglig 2 Gifter à 6 Pund, hvorved hver Ko daglig faaer 2 Lod Salt, hvilket Kvantum vel maa ansees passende i alle Maader.

Paa Sæddinggaard indførte Forvalter A. la Cour den Skik at samle saadanne Stakke som dem, Taleren anvender, i meget store Stakke, og Talerens Søn, der havde lært Landvæsenet hos Hr. la Cour, anvendte med stor Nytte, da han kom til Ourupgaard, den Methode i de to Aar, 1877 og 1878, i hvilke der herskede en meget stærk Regn i Høhøstens Tid. Ved denne Samling i store Stakke sikres nu ganske vist Høet yderligere mod at tage Skade af Regnen, men det taber naturligvis noget i Værdi ved at skulle kjøres sammen i slige store Stakke. —

Hvad Taleren her har meddelt, er selvfølgelig noget, der slet ikke er nyt for de fleste af de Tilstedeværende, men han har seet saa mange sørgelige Følger af de uheldige Metoder, der anvendes ved Høhøsten saavel her hjemme som i Udlandet, at han har troet, at det mulig kunde have sin Interesse at se Sagen draget frem. Vore Gaardmænd have først i den senere Tid lært at behandle Høet paa en ordentlig Maade; som de bare sig ad forhen, var det forfærdelig sørgeligt at se. Kløveren blev liggende 4 à 5 Dage paa Marken, inden den blev stakket, og kom der da Regn, blev den saa medtagen, at den vistnok tabte Halvdelen af sin Værdi. Den af Taleren beskrevne Fremgangsmaade ved Høhøsten anvendes ikke alene paa Ourupgaard, men paa alle Talerens Gaarde, og man er saa overbevist om dens gode Sider, at man saa at sige næsten aldrig frygter for Vejrliget.